

ROMÁNIA
KOLOZSVÁRI TÁBLABIRÓSÁG
POLGÁRI, MUNKAVISZÁLY ÉS TÁRSADALOMBIZTOSITÁSI,
KISKORÚ ÉS CSALÁDJOGI SZAKOSZTÁLYA

Ügyiratszám: 414/117/2007

2/R/2008 SZÁMÚ POLGÁRI ÍTÉLET

2008. január 8. nyilvános tárgyalás

A birói tanács tagjai:

ELNÖK: ADRIAN REPEDE - bíró

BIRÓ: GABRIELLA PURJA – a Táblabiróság alelnöke

BIRÓ: IOANA TRIPON

TÁRGYALÁSI JEGYZŐ: NICOLETA NICOARĂ

Vizsgálat alá vetették azt a fellebezést amit a felfolyamodó felperes HANTZ PETER nyújtott be az 1055/23.04.2007 számú polgári ítélet ellen, amelyet a kolozsvári Törvényszék mondott ki a 414/117/2007 irattcsomóban és amely az alperes BABES –BOLYAI EGYETEM vonatkozik, aminek a tárgya munkaviszály – óvás az elbocsájtási döntés ellen.

A jelen ügyben a nyilvános tárgyaláson a névsorolvasáson jelen van a felfolyamodó felperes képviselője – Somai László ügyvéd és az alperes képviselője – Lucaciu Nelu jogtanácsos, a felperes nincs jelen.

Az idézési eljárás a felekkel teljesítve van.

A felfolyamodás a törvény által előirt határidőn belül volt beiktatva és megindokolva, ki volt közölve az alperessel és bélyegilleték és igazságügyi bélyeg mentes.

Az ügy beszámolója után az alperes képviselője az irattcsomóba leteszi egy fax másolatát amelyből kiderül, hogy a felperes tudomására hozták a meghívást a kihallgatásra és rámutat arra , hogy nincs más bizonyítási kérése.

A felfolyamodó felperes képviselője, szintén rámutat arra, hogy nincs bizonyítási vagy más jellegű kérése.

Mivel nem fogalmazodtak meg előzetes kérések, a bíróság kivizsgálást befejezettnek tekinti és szót ad a felfolyamodás fenntartására.

A felfolyamodó felperes képviselője fenntartja a felfolyamodást az abszolút semmiségi indokokért amelyek az alperes által kiadott egyéni munkaszerződés felbontását megállapító döntésre vonatkoznak, valamint arra , hogy az előzetes fegyelmi eljárás törvénytelen volt. A különleges

törvény nagyon pontos előírásokat tartalmaz a kihallgatásra való meghívásra, előírások amelyeket az alperes nem tartott be, pontosabban a meghívó nem tartalmazott bélyegzőt, aláírást, dátumot, iktatószámot és annak a személynek a nevét akit felhatalmaznak, hogy elvégezze a kivizsgálást. Kéri a fellebezés jóváhagyását, úgy ahogy írásba is meg volt fogalmazva, az alapfokú ítélet módosítását és a felperes óvásának jóváhagyását, az 19918/20.12.2006 döntés megsemmisítését, amelyet a „Babes - Bolyai „ Egyetem rektorátusa adott ki és a felperes visszahelyezését a munkahelyére, perköltség nélkül.

Az alperes képviselője kéri a felfolyamodás visszautasítását, mint megalapozatlan, rámutatva arra, hogy a 128/1997 Törvény, amely a Tanügyi személyzet alapszabályára vonatkozik előírja, hogy azt aki ellen folyik a kivizsgálás írásban kell értesíteni, ami megtörtént, nem egy munkatörvénykönyv által előírt meghívásról van szó és az 53/2003 törvény 1 cikkelyének 2 bekezdése rámutat arra, hogy a Munkatörvénykönyv előírásai csak akkor alkalmazhatók a különleges törvények által szabályozott munkaviszonyra, ha ezek a törvények nem tartalmaznak eltérő előírásokat. Nem kér perköltséget.

A táblabíróság ítéletet hirdet.

A TÁBLABÍRÓSÁG

Az 1055/23.04.2007 polgári ítéletben amelyet a Kolozsvári Törvényszék hozott a 414/117/2007 ügycsomóban visszautasították a panaszos Hantz Peter óvását a 19918/20.12.2006 számú döntés ellen amelyet a Kolozsvari Babes – Bolyai Egyetem adott ki, amelyben febantották a a panaszos egyéni munkaszerződését.

Azért, hogy ezt a döntést meghozza az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt, hogy a 19918/20.12.2006 számú döntés alapján a panaszosnak felbantották az egyéni munkaszerződését a 128/1997 Törvény 116 cikkelyének f betűje alapján, amely a Tanügyi személyzet alapszabályára vonatkozik.

Azért, hogy ezt a döntést hozza, az alperes figyelembe vette, hogy a panaszos 2006.22.11-én a munkaprogram alatt, előre megfontoltan feliratokat tett ki ennek az intézménynek a tulajdonát képező több épület belső és külső falaira, az egyetem beleegyezése nélkül és annak a határozatait megszegve, szervezett és kiterjedt reklámozás mellett, annak ellenére, hogy nyilvánosan felszólították és írásbeli figyelmeztetést is kapott arra vonatkozóan, hogy ezt a cselekedetet ellenzik.

A büntetés kiszabásánál az alperes figyelembe vette azt a tényt, hogy súlyosan megszegték a 128/1997 Törvény 99 cikkelyének 3. bekezdését, amely a Tanügyi személyzet alapszabályára vonatkozik, a 84/1995 Törvény 94 cikkelyének 3. bekezdését és 95 cikkelyét, a Polgári Törvénykönyv 970 cikkelyét, 5, 11, 21, 23 és 24 cikkelyeket a „Babes – Bolyai Egyetem” Etikai Szabályzatából, az Egységes Ágazati Kollektív Munkaszerződés Egyéni Munkaszerződés - 1 Mellékletének M. Pont 2 bekezdésének b és c pontját.

A Munkatörvénykönyv 39 cikkely. 2 bekezdésének b és c pontja előírja, hogy az alkalmazott köteles, hogy betartsa a munkafegyelmet, azokat a kötelezettségeket amelyeket előír az egyéni munkaszerződése, a szervezési és működési szabályzat vagy a belső szabályzat.

A munkafegyelem biztosítása feltételezi, hogy a Munkatörvénykönyvben szabályozott fegyelmi büntetéseket szabnak ki a törvény által előírt feltételek mellett, azoknak az alkalmazottaknak, akik vétkesek az előírt kötelezettségek be nem tartásában.

Az alkalmazó megállapítja az alkalmazott fegyelmi felelősségét figyelembe véve a tett súlyosságát, a vétkesség fokát, a következményeket, az alkalmazott magatartását a tett elkövetése előtt, úgy ahogy a Munkatörvénykönyv 264-268 cikkelyei előírják. A Munkatörvénykönyv 267 cikkelyének 1 bekezdése szerint nem lehet kiszabni fegyelmi büntetést, egy előzetes fegyelemi kivizsgálás nélkül, mert ennek hiányában a döntés abszolút semmis.

A 128/1997 Törvény 115 cikkelyének előírása szerint az előadó tanügyi személyzet, a segésszemélyzet valamint a vezető, irányító és ellenőrző személyzet fegyelmileg felel az egyéni munkaszerződésben előírt kötelezettségek be nem tartásáért valamint azoknak a viselkedési előírásoknak a megszegéséért amelyek ártanak a tanügy érdekének és az intézmény hírnevének. A 116 cikkelyben szabályozott fegyelmi büntetések között megtaláljuk az egyéni munkaszerződés felbontását is.

A Munkatörvénykönyv 268 cikkely. 1 bekezdésének előírása szerint az alkalmazó írott döntés formájában kiszabhatja a fegyelmi büntetést, 30 napon belül ahogy a tudomására jutott a fegyelmi vétség elkövetése, de nem később mint 6 hónap a tett elkövetésének az időpontjától.

Az Alkotmánybíróság 71/1999 döntése alapján, a 30 napos határidő a fegyelmi vétség elkövetésének a tudomásul vétele után, amely alatt az intézmény vezetője a fegyelmi büntetést kiszabhatja, egy elengedhetetlen garanciát jelent a felek által megkötött egyéni munkaszerződés kitéteinek a betartásában és az igazságszolgáltatáshoz való szabad hozzáférés jogának a biztosítása, mivelhogy, ellenkező esetben, az alkalmazott bizonytalanságba

lenne, és ezáltal nem tudná tisztázni az igazságszolgáltatásban a saját helyzetét.

Abban az esetben ha nem létezne egy határidő amely alatt a fegyelmi büntetést ki lehet szabni, egy büntetés alkalmazása egyenlő volna a felelősség elévülhetlenségével, ami megsérti a polgári szerződéses jogi felelősség általános elveit.

A 30 napos határidő a fegyelmi vétség kiszabására, attól a naptól folyik ahogy az alkalmazó intézmény képviselője, aki fel van hatalmazva arra, hogy a fegyelmi büntetést kiszabja, tudomásul vette a kihágás elkövetését (egy ténymegállapító jegyzetből, jelentésből, jegyzőkönyvből stb.) amelynek hiteles keltezése van, ennek a határidőnek az eltelése az alkalmazó jogának az elévüléséhez vezet, amely alapján fegyelmi büntetés szabhat ki.

Az ügyirat anyagából kiderül, hogy 2006. 11. 27-én az Egyetem Szenátusának az ülésén kineveztek egy Bizottságot, amely a fegyelmi kihágásokat vizsgálja az egyetemen és amellyel az egyetem rektora keresi meg. Ugyanazon a napon 19,33 órakor egy értesítést küldtek a panaszosnak, amelyben meghívták 2006.11.30-án 16,00 órára az rektorátus gyűléstermébe meghallgatásra, de nem jelent meg.

A Fegyelmi kihágásokat vizsgáló bizottság 2006.11.30-i átírata szerint a panaszos nem jelent meg, annak ellenére, hogy küldtek neki felhívást, hogy jelenjen meg meghallgatás céljából, ebben az esetben a Bizottság elkezdte az előzetes fegyelmi eljárást a panaszos hiányában.

Az alkalmazott semmilyen tárgyilagos ok megjelölése nélkül nem jelent meg az összehívásra, ez jogot az alkalmazónak arra, hogy elrendelje az alkalmazott megbüntetését, ennek a szakasznak a betartása nélkül. A megoldás ugyanaz abban az esetben is ha az alkalmazott megjelenik az összehíváson, azonban megtagadja, hogy védekezzen vagy, hogy magyarázó jelentést írjon.

Így a kinevezett bizottság egy jelentést állított ki amelyből kiderül, hogy a panaszos nem tartotta be a lojalitási kötelezettségét a BBE irányába, mivel nyilvánosan terjesztett, jogtalanul, lojalitás nélkül és károsan, igazságtalanságokat az egyetemről és munkatársairól valamint a folyamatos buzdította az ellenséges magatartásra és az egyetem etnikai szétválasztására.

A fent leírtak alapján, figyelembe véve, hogy annak akinek joga volt kiadni az egyéni munkaszerződés felbontását megállapító döntést, vagyis az Egyetem Rektorátusa, kiadta ezt a döntést 30 napon belül ahogy a tudomására jutott a fegyelmi kihágás elkövetése a Fegyelmi bizottság jelentéséből és betartották a Munkatörvénykönyv 267 cikkelyének 1-4

bekezdését és a 268 cikkely 1-5 bekezdéseit, a törvényszék a 283 cikkely előírásai alapján visszautasítja a panaszos óvását, mint megalapozatlan.

Ez a határozat ellen felfolyamodást fogalmazott meg a felperes Hantz Péter, kérvén az ítélet teljén megváltoztatását és hogy állapítsák meg az 19918/20.12.2006 döntés abszolút semmiségét, amelyet a Babes Bolyai Egyetem rektora adott ki.

Az indoklásban rámutattak arra, hogy a fent említett döntés alapján felbontották a felperes egyéni munkaszerződését, anélkül, hogy biztosították volna neki a védelemhez való jogot.

Az elsőfokú bíróság előtt is felhozták ezt a helyzetet, rámutatva tisztán a törvényes előírásokra is, valamint azokat az indokokra amelyek miatt abszolút semmis úgy a meghívás mint a megtámadott döntés is.

Így a letett iratok alapján bebizonyosodott, hogy az UBB rektora kinevezett egy bizottságot, hogy vizsgálja ki és hallgassa meg a felperest., azonban ez a bizottság elmulasztotta törvényesen behívni a felperest a meghallgatásra. Az alperes által letett iratnak - amely a meghívást képezte – hiányoztak az érvényességi elemei, amelyeket előír a munkatörvénykönyv és a közjog, így: nem tartalmazott aláírást és bélyegzőt, nem volt rajta dátum, nem volt beiktatva, nem nevezték meg a felhatalmazott személyt, aki elvégezhetette a kivizsgálást.

A elsőfokú bíróság a hozott ítéletet egy olyan indokkal magyarázta, amelyet nem hozott fel egyik fél sem, éspedig a 30 napos határidővel, amely a fegyelmi kihágások alkalmazására vonatkozik.

A bírósági határozatban egy indokot sem emlitenek amely megcáfolná a felperes azon állításait amelyek a meghívás semmiségére, a védelemhez való jogra és az eljárások ellentmondásosságára vonatkoznak.

A fent leirtakra alapozva azt állítja a felfolyamodó felperes, hogy az alapfokú ítélet nem tartalmazza azokat az indokokat amelyekre hivatkozik, sőt ellentmondásos indokokat vagy a perhez tárgyára vonatkozóan idegen indokokat tartalmaz és a határozatot a törvény megszegésével és rossz alkalmazásával hozták.

A fent említett döntés súlyosan megsérti a Munkatörvénykönyv 271 cikkelyének 1 bekezdését, a 267 cikkely 2 bekezdését, a Tanügyi személyzet alapszabályzatát (128/1997 Törvény) 115-125 cikkelyeit, amely többek között előírja „ a fegyelmi büntetést csak azok után lehet kiszabni miután elvégzik a írásbeli feljelentésben tudomásul vett tett kivizsgálását, a személy kihallgatását és miután leellenőrzik azokat az állításokat amelyeket a védelmébe felhozott.”

A megfogalmazott válasziratban , az alperes a Babes – Bolyai Egyetem kérte a felfolyamodás visszautasítását, mint megalapozatlant.

Az indoklásban rámutatnak arra , hogy a felfolyamodás csak eljárási indokokra alapozták, amelyek az elbocsájtási döntés abszolút semmiségére vonatkoznak, akárcsak az óvás amelyre a törvényszék ítéletet hirdetett a megtámadott határozatban, a felfolyamodó azt kifogásolja, hogy nem tartották be a Munkatörvénykönyv 267 cikkelyének 1 és 2 bekezdését és a 128/1997 Törvény 119 cikkelyét, amely a Tanügyi személyzet alapszabályzatára vonatkozik.

A felfolyamodás megalapozatlan.

Jogi alapként az 53/2003 törvény 1 cikkelyének 2 bekezdését, a 128/1997 törvény VI Címét, a 116, 119 cikkely 1 bekezdését, a 120, 122 cikkely 1 és 2 bekezdését , a 123 cikkely 1 bekezdését jelölték meg, kiemelve, hogy a Munkatörvénykönyvet alkalmazzák azokra a munkaviszonyokra amelyeket a különleges törvények szabályoznak, azonban csak olyan esetekben amikor a különleges törvények nem tartalmaznak eltérő rendelkezéseket, továbbá rámutatnak arra is, hogy az előadó tanügyi személyzetnek fegyelmi felelőssége van ha nem tartja be azokat a kötelezettségeket amelyeket előír az egyéni munkaszerződés, valamint akkor is ha megszegik azokat a viselkedési előírásokat amelyek ártanak a tanügy és az intézmény jó hírnevének; hogy a lehetséges fegyelmi büntetések között amit ki lehet szabni a személyzetnek a 115 cikkely alapján, az elkövetett kihágás mértékétől, a munkaszerződés felbontása is lehetséges; hogy a fegyelmi büntetést csak azután szabják ki miután elvégezték az írásos úton jelzett tett kivizsgálását és a személyt kihallgatták és leellenőrizték azokat az állításokat amelyek a védelmébe felhozott; hogy a kivizsgált személy visszautasította a megjelenést a kihallgatásra, habár értesítve volt írásban minimum 48 órával azelőtt és ezt jegyzőkönyvben megállapították és hogy nem vonja maga után a kivizsgálás befejezését; hogy a büntetést a kivizsgáló bizottság jelentése alapján állapítják meg és hogy a büntetést írásban kiközzlik.

A 128/1997 törvény 120 cikkelyének szigorú betartásával, a kivizsgáló bizottság , amelyet a 119 cikkely 2 bekezdése szerint neveztek ki, értesítette írásban a felperest a meghallgatásáról, amelyet 2006.11.30-ra tűztek ki 27.11.2006 19,30-kor tették az értesítőt a lakhelyén található postaládába az egyetem küldöttétől Nelu Lucaciú úrtól, akit ismert a felperes, mivel a jogi iroda vezetője volt, mivelhogy a felperes megtagadta, hogy kinyissa a kaput.

Másnap, 2006.11.28 13,50 órakor a Fizika Egyetemen ahol a tevékenységét folytatta a felperest értesítette Pop George jogtanácsos is, elvette a értesítést, de megtagadta, hogy aláírja az átvételt, ezt a körülményt az egyetem küldöttje lejegyezte. Ugyanazon a napon az értesítést átküldték a 0264 – 591676 faxszámra, a Somai László József választott ügyvéd irodájába.

Az a tény, hogy az értesítés nem volt aláírva a kiadó által nem jelenti azt, hogy ez egy olyan hiba amely maga után vonná a büntetést megállapító döntés semmiségét , mivelhogy sehol a 128/1997 törvényben, mint különleges törvény, sem a Munkatörvénykönyvben nincs előírva egy ilyen abszolút semmiségi szankció. A 128/1997 törvény 120 cikkelye pontosan azt a tényt írja elő, hogy hogy akit kivizsgálják, azt a személyt 48 órával a kihallgatás előtt írásban értesíteni kell, kötelezettség amelyet az alkalmazó betartott.

Az a tény sem, hogy az értesítés nem tartalmazza a kiadó bélyegzőjét, nem jelenti azt, hogy az előzetes kivizsgálás eljárása hibás lett volna, mert annak a bizottságnak nincs saját jogi személyisége és ebből kifolyólag nincs saját bélyegzője sem, továbbá meg a törvény nem tartalmaz más anyagi és alaki feltételeket, az írásbeli formán kívül. Ugyanazért az indokért, az a tény sem jelent hibát a lefolytatott eljárásban, hogy az értesítés nem volt beiktatva.

Az, hogy nem volt dátum az értesítőn, ugyanúgy nem jelent egy olyan hibát, amely az büntetést megállapító döntés semmiségét vonná maga után, mivelhogy a 128/1997 törvény 120 cikkely 3-dik tétele azt írja elő, hogy kötelező az értesítés minimum 48 órával a meghallgatás előtt, ami azt jelenti, hogy az értesítőt bármikor meg lehet fogalmazni, anélkül, hogy lényeges volna a dátum.

A felfolyamodó ügy értékeli, hogy az értesítési eljárás hibás lett volna azért is, mert az értesítés tartalmában nem nevezték meg az alkalmazó által felhatalmazott személyt, aki elvégzi az eljárást..

Ez a felfolyamodási indok sem megállapozott, mivelhogy a jelen esetben a különleges törvény előírásai alkalmazodnak, pontosabban a 128/1997 törvény VI címe amely a tanügy személyzet alapszabályzatára vonatkozik, amely nem ír elő egy ilyenfajta kötelezettséget, és nem a Munkatörvénykönyv 267 cikkelye.

Arra az esetre, ha a bíróság úgy értékeli, hogy a Polgári Perrendtartás 304 (1) cikkelye alapján a jelen ügyet meg kell vizsgálja minden tekintetben, kéri a felfolyamodás visszautasítását, mivelhogy érdemben úgy a büntetést megállapító döntés valamint az alapfokú ítélet megállapozottak, ezért a felfolyamodó - felperes, aki elég reálisan felméri tetteit, nem is kritizálta

azokat, a felperes által elkövetett tett súlyossága sokkal meghaladja az akadémikus magatartás határait. Bemutatják a tényállást, úgy ahogy bemutatták az elsőfokú bíróság előtt is, a záróindítványban, utalva a 128/1999 törvény 99 cikkelyének 3 bekezdésére, amely szerint „a tanügyi személyzet szabadon kinyilváníthatja a szakmai véleményét az iskolában és az egyetemen és szervezhet saját nevében tevékenységeket ezeken a területeken kívül is, hogyha ezek nem csorbitják a tanügy hírnevét és a tanári szakma méltóságát; a 84/1995 törvény (újrakiadott) 89 cikkelyére, amely szerint az egyetemi autonómia magába foglalja azt a jogot, hogy a egyetemi közösség vezesse, hogy gyakorolja az akadémikusi magába foglalja azt a jogot, hogy a egyetemi közösség vezesse, hogy gyakorolja az akadémikusi szabadságokat semmilyen ideológiai, politikai, vallási beavatkozás nélkül, felvállalni a kötelezettségek összeségét amely összhangban vannak a felsőfokú oktatás nemzeti fejlesztési stratégiájával, amelyet a törvény határoz meg és kapcsolódik a nyilvános és személyes felelősség elvével; a 84/1995 törvény 92 cikkelyére, amely szerint a egyetemi autonómia az intézmény vezetési, felépítési és működési területeire irányul, az oktatói és tudományos kutatás tevékenységre, az adminisztrálásra és a tőkével való ellátásra és csak az egyetemen a rend és a fegyelem betartásával valósítható meg. Még utalás történik a 128/997 törvény 115 cikkelyére, amely szerint az oktatásban résztvevő személyzet felel fegyelmileg a viselkedési előírások megszegéséért. Levonhatjuk a következtetést, hogy a felfolyamodó tetteinek következménye biztos: feltenni saját feliratokat erőszakkal és az alkalmazó beleegyezése nélkül, abban a térben és épületekben ahol oktatói tevékenység folyik, a munkaprogram alatt, az előzetesen meghívott sajtó képviselői előtt ártott úgy az oktatás érdekeinek mint az intézmény hírnevének, így a felek érdekei összeférhetelenek.

A Nemzetközi Egyezmény amely a Politikai és Civil Jogokra vonatkozik, egyezmény amely kötelező Romániára vonatkozóan, mivel a R.SZ.K. Államtanácsának 212/1974 dekrétuma alapján jóváhagyták előírja, hogy „a kifejezési jog gyakorlása tiszteletbe kell tartsa a többiek hírnevét és jogait, a közrendet és a közérkölcset.”

A Románia Alkotmányában, a kifejezési szabadság határait a 30 cikkely 6 bekezdése határozza meg, amely szerint a kifejezési szabadság ne károsíthatja a személy méltóságát, büszkeségét és magánéletét valamint a személyes képét, és a 7 bekezdés szerint tilos a nemzeti gyűlöletre, a rasszizmusra, osztályokra vagy vallási gyűlöletre való felbujtás, a diszkriminálásra való felbujtás, a területi szeparatizmusra vagy nyilvános erőszakra, valamint obszcén megnyilvánulásokra, amelyek a közérkölcset ellentétesek.

Hantz Péter Béla rákényszerítette a munkaadóját, erőszakkal és túlzott nyilvánossággal, saját szabályaira, ami elfogadhatatlan egy jogállamban, szabályok amelyeket elítél úgy az egyetemi közösség mint a nagy nyilvánosság is.

Elfogadhatatlan, hogy saját felirataid kitévése egy középületre, saját kedve szerint és a tulajdonos munkaadó akarata ellenére, feiratok amelyeket azelőtt készítettek, a tett így előremegfontolt volt és így maximális súlyossága van.

Mindezekért az indokokért kérik a felfolyamodás visszutasítását mint alaptalant, a kiszabott büntetés, habár a legkeményebb amit a Munkatörvénykönyv előír, így is túl könnyű, hogyha figyelembe vesszük ahogy a tett el volt követve (oktatási térben, nyilvánosan, a felfolyamodó által meghívott sajtó képviselői előtt), az alkalmazott bűnösségének fokát (közvetlen szándékkal), a fegyelmi kihágás következményeit (súlyos kár amit okozott az alkalmazó egyetem hírnevének, úgy az országban, mint külföldön), a munkahelyen az alkalmazott általános viselkedése, (összpontosítottan tevékenykedett, nyilvánosan felszólítva az alkalmazóját, hogy helyezze el a magyarnyelvű feliratokat az oktatási terekben), az előzőleg kapott fegyelmi büntetéseket (2006-ban még kivizsgálták és megbüntették figyelmeztetéssel hasonló tettekért és igazolatlan hiányzásokért).

Jogi alapként a 128/1997 törvény 115, 119, 122, 123, 124 cikkelyeit jelölték meg.

Elemelve a megtámadott ítéletet a felfolyamodási indokok szemszögéből valamint a felhozott védelmek szempontjából, a Táblabíróság a következőket állapítja meg:

A felfolyamodás megalapozatlan.

Elsősorban azt kifogásolják, hogy az elsőfokú bíróság azzal indokolt, amit egyik fél sem hozott fel, a fegyelmi büntetés kiszabásának a 30 napos határidejére utalva.

Akkor is ha az észrevétel helyes, ennek a körülmény nem határozhatja meg a megtámadott ítélet módosítását, az indoklás eltúlzása nem büntetett, a Polgári Perrendtartás előírásai szerint. Az elsőfokú bíróság az ítélet magyarázatában utalt törvényes előírásokra is amelyek a munkajogban elvi értékűek, a fegyelmi felelősségre vonatkozóan, anélkül, hogy ezáltal az ítélet törvényességét érintenék és anélkül, hogy ez egyenlő lenne azzal, hogy az ítélet olyan indokokat tartalmaz amelyek idegenek a per tárgyától. Az elsőfokú bíróság indoklása összefüggő a per tárgyra vonatkozóan, akkor is

ha nem helyezhető el a abba a finom jogi kérdéseket elemző keretbe, inkább az általános törvényes keretet állapítja meg amelyek alkalmazhatóak a jelen jogesetben.

Kifogásolják továbbá a felfolyamodási kérdésben, hogy az megtámadott ítélet nem tartalmazna olyan indokokat amelyek megcáfolnák a felperes állításait a meghívás semmisségére, a védelemhez való jogra és ezeknek az eljárásoknak az ellentmondásosságára.

Ahogy észre lehet venni, a megtámadott ítélet tartalmából, az elsőfokú bíróság tárgyalta a felperes meghívásának a problémáját, megállapítva, hogy a felperest meghívták a kihallgatásra, azonban nem jelent meg, így a jelen helyzetben megtartották a fegyelmi eljárást a hiányában.

Az igaz, hogy az elsőfokú bíróság nem tárgyalta a kiküldött értesítő érvényességét, habár ez az elsőfokú bíróság előtt is fel volt hozva az aláírás, a dátum, a bélyegző valamint az Egyetem fejlécének hiányát, valamint az iktatószám hiányát is a 2006. 11. 27-én megkapott értesítőről, továbbá a kinevezett bizottság tagjainak a nem ismerését, az alapszabályzatát valamint a szabályzatot amely szerint ez a bizottság működik.

A táblabíróság úgy értékeli , hogy nem jelent a megtámadott ítéletnek egy változtatási indokot az a tény, hogy az ítéletet ebben a tekintetben tömören indokolták meg, azok a feltételek mellett, hogy az elsőfokú ítélet elmondta a véleményét és elemezte , tömören is, ahogy már utaltak rá, a meghívás problémáját, és a hozott döntés törvényes és megalapozott arra vonatkozóan, hogy a felperes állításai megalapozottak ebben a tekintetben, ahogy majd ki fog tűnni a következőkben. Igaz, nem lehet az azt állítani, hogy az ítélet nem tartalmazza azokat az indokokat amelyekre alapoz.

Az utolsó felfolyamodási indok az ítélet megalapozatlanságára és törvényteleniségére vonatkozik, úgy értelmezik, hogy a határozatot a törvények megszegésével hozták, azért az indokokért , mert nem vették figyelembe, hogy az eljárás ahogy a felperest meghívták a meghallgatásra törvénytelen volt.

A táblabíróság megállapítja, hogy a felfolyamodás megállapozatlan ebben a tekintetben is.

Ahogy helyesen megállapította az elsőfokú bíróság is, a felperes meghívása a meghallgatásra, nemhogy megtörtént, hanem a felperes által nem is volt megóva az a tény, hogy ő az értesítőt megkapta. Így, a felperes a keresetben amit a törvényszékre leadtak (4 oldal a periratból) elismerte, hogy 2006.november 27-én a Szenátus ülése után , este 20,00 körül a lakhelyére vittek egy értesítőt, amely egy „Kivizsgálási Bizottság” elő hívja őt kihallgatásra, 2006 november 30-ra, 16,00-ra. Ez a kijelentés megerősítődik az alperes alkalmazottainak a megjegyzéseivel, pontosabban

az Egyetem jogtanácsosának , Lucaciu Nelu úrnak és Pop Georgenak , akik lejegyezték , az első azt hogy beletette az értesítőt a postaládába, a második meg azt, hogy az értesítőt személyesen adta át és a felperes visszautasította annak átvételét és az aláírást.

Ezek a feltételek mellett, a Táblabíróóság úgy értékeli, hogy megalapozatlan a felperes által felhozott védelem, amely szerint ez az értesítés nem volt alakszerű. Addig amíg az értesítésből kitűnik, hogy a felperes milyen dátumon, hány órakor és milyen helyen kellett megjelenjen a meghallgatásra, a tettek amiért meg lett volna hallgatva, valamint az értesítés oka, vagyis az hogy az általa elkövetett tetteket vizsgálják ki, mert azok fegyelmi kihágásnak minősülnek, továbbá megjelenik a jogi alapja is az értesítésnek (120 cikkely a 128/1997 törvényből, amely a tanügyi személyzet alapszabályzatára vonatkozik) és az a tény, hogy ez az értesítő a kinevezett bizottságtól ered, amelyet az ügy kivizsgálásáért neveztek ki , az Babes – Bolyai Egyetem Szenátusának a határozata alapján, nem lehet azt állítani, hogy az értesítés nem lett volna érvényes vagy törvénytelen jellege lenne.

Ahogy helyesen leírta az alperes a válasziratba, azokért a hiányosságokért amiért a felperes kéri az értesítés megsemmisítését (aláírás, bélyegző, dátum, ikatószám, és a kivizsgálás elvégzésére felhatalmazott személyek megnevezése) nem jelenik meg a törvényes előírásban, mint az értesítés kötelező alkotóelemei.

A felfolyamodó – felperes utal a 128/1997 törvény 115-125 cikkelyeire, amely tanügyi személyzet alapszabályzatára vonatkozik. A megnevezett törvénycikkelyek tanulmányozása során megállapítható, hogy az értesítésre vonatkozóan, melyet azért küldtek ki, hogy fegyelmi büntetést szabjanak ki, lényeges a 119 cikkely előírásai , ahol rámutatnak arra a tényre is, hogy „ a fegyelmi büntetést csak azután állapíthatják meg, miután kivizsgálták az írásban tett feljelentés alapján a tettet, kihallgatták a személyt és leellenőrizték azok az állításokat amelyeket a védelmébe felhozott. A tanügyi személyzet által elkövetett kihágások kivizsgálására , amelyet a 115 cikkely ír elő, egy bizottságot neveznek ki, amely 3-5 tagból áll, amelyek közül az egyik azt a szakszervezeti tömörülést képviseli, amelynek a tagja az említett személy vagy az alkalmazottak egy képviselője, és a többi tagok meg tanügyi alkalmazottak, akiknek legalább egyenlő fontosságú előadói állásban vannak, mint az aki elkövette a kihágást.” és a 120 cikkely amely előírja, hogy „ a kivizsgálás során megállapítják a feltételezett kihágás következményeit és a tetteket, a körülményeket ahogy elkövették, a szándékosság létezését vagy nem létezését, valamint minden más döntő adatot. A kivizsgált személy kihallgatása és a védelmébe felhozott állítások

leellenőrzése kötelező. A kivizsgált személy ha visszautasítja a megjelenést a kihallgatáson, habár 48 órával előtte értesítve volt írásban, valamint azt, hogy írásbeli nyilatkozatot adjon, amit egy jegyzőkönyvbe állapítanak meg és ez nem gátolja meg a kivizsgálás befejezését. A tanügyi személyzetnek aki ellen a kivizsgálás folyik joga van ismerni a kivizsgálás minden iratát és a védelmébe bizonyítási kéréseket fogalmazni meg” és ezek a törvényes előírások nem tartalmazzak más kötelező elemet ami a szóban forgó személy meghívását illeti meghallgatásra csak azt, hogy legyen írott formája és 48 órával a meghallgatás előtt legyen felterjesztve.

Ilyen körülmények között nem lehet azt megállapítani, hogy a felperesnek megsértették volna védelemhez való jogát, ellenkezőleg a felperest azért hívták a meghallgatásra, hogy tudjon védekezni, a felperes azonban nem jelent meg. Nyilvánvaló, hogy ilyen helyzetben a felperes nem hozhatja azt fel, hogy megsértették a védelemhez való jogát és azt sem, hogy nem biztosították az eljárás ellentmondásos jellegét, mivelhogy a visszautasítás, hogy ezekkel a törvény által előírt biztosítékokkal éljenek és amelyet az alperes alkalmazott, a felperes részéről érkezett.

Az a tény, hogy az kiértesítésen nem szerepel ennek a dátuma, nem érinti ennek az érvényességét, figyelembe véve, hogy a felperes nem tudott felhozni eme hiányosság (a dátum hiánya) miatt semmilyen elszenvedett kárt. Ilyen értelemben figyelembe veendő a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv (Ptk.) 105 szakaszának 2 bekezdése, amely kimondja, hogy a törvényes alakosság be nem tartásával teljesített eljárási cselekmények csak akkor nyilváníthatnak semmisnek, ha általuk olyan sérelmet szenvedett el a perben álló fél, amit csak a megsemmisítéssel lehet helyrehozni. Tehát, egyértelmű, hogy a felfolyamodó felperes egy perrendtartásbeli szabálytalanságra hivatkozik, amelyet azonban a törvény nem ír elő. Másrészt, nem is tudna felhozni az állítólagos szabálytalanság miatt elszenvedett semmilyen jogsérelmet. Tehát egyértelmű, hogy nem létezett jogsértés, a felperesnek meglévén a lehetősége arra, hogy megjelenjen a kivizsgálóbizottság előtt, és hogy gyakorolja a védelemhez való jogát, még akkor is ha nem ismerte pontosan a kiértesítés kibocsátásának dátumát.

Ugyanez a helyzet áll fenn a felperes által kötelezőként megjelölt többi elem tekintetében is: az aláírás igazolni hivatott, hogy attól a személytől származik aki azt magáénak vallja, de abban az esetben ha ez az elem hiányozna, a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv (Ptk.) 133 szakasza elfogadja ennek a hiányosságnak az utólagos elhárítását. Tehát ez a jogszabály a polgári perrendtartásban elvi értékű, és ugyanazon megfontolás alapján hasonló esetekre is alkalmazandó amelyek egy eljárás lefolytatását feltételezik. Másfelől, akár eltekintve a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv

(Ptk.) 133 szakaszának rendelkezéseitől, megállapíthatjuk, hogy abban az esetben ha a felperesnek kételyei lettek volna a kiértesítés komolyságát illetően, a meghallgatáson való megjelenésével ellenőrizhette volna ezt. Másrészt a felperes elismeri, hogy postai úton kézbesítette neki a kiértesítést az Egyetem jogtanácsosa, ez esetben nehezen elfogadható, hogy létezhetek kétségek a kiértesítés komolyságával illetve azzal kapcsolatban, hogy a kiértesítés valóban a kivizsgálóbizottságtól származik. Másrészt a felperes amint azt a keresetlevelében is állítja, a kiértesítésben szereplő időpont előtt érdeklődött a bizottság összetétele felől, megkérdezvén ezirányban az Egyetem jogtanácsosát, valamint az intézmény szóvivőjét Cristina Nistor asszonyt. Egyértelmű tehát, hogy a felperes a kihallgatásra meghívottnak tekintette magát, a kiértesítést az aláírás hiányában is komolyként és valóságosként értékelve.

Ami a bélyegző és az iktatószám hiányát illeti, a helyzet ugyanaz, a fenti megállapítások e tekintetben is érvényesek. Másrészt, az iktatószám megléte csak abban az esetben válna jelentőssé ha a beiktatott okirat létét bárki vitatná azon felek közül akikkel szemben az okirat hatályos. Ebben az esetben az iktatószám lehetne a kiindulópontja az okirat létét igazolandó vizsgálatnak. Jelen esetben viszont egyik fél sem vitatja az okirat létezését, eképpen az okirat beiktatásának hiánya nem okoz semmilyen jogkövetkezményt.

A fegyelmi kivizsgálás elvégzésére a munkaadó által kijelölt személy kilétére vonatkozó megjegyzések hiányát illetően megállapítható, hogy a felfolyamodó által használt szóösszetétel nem pontos, amennyiben a Munkatörvénykönyv 267 szakaszának 2. bekezdésére utal, holott az oktató személyzet által elkövetett fegyelmi kihágások kivizsgálását a 128/1997 számú törvény 120 szakasza értelmében nem egy személy hanem egy bizottság végzi.

Magától értetődő a fegyelmi kihágást kivizsgáló bizottság összetételének a fegyelmi eljárás keretén belül kivizsgált személynek a tudomására való hozatalának a hasznossága, ami abban áll, hogy a bizottság kinevezésének esetleges rendellenességeire való hivatkozást lehetővé teszi. Ám a hatályos jogszabályok nem írják elő a kiértesítés külön elemeként, a fegyelmi bizottság összetételének megjelölését. Ezen feltételek mellett a Tábla úgy értékeli, hogy a felperesnek módjában állt a bizottság összetételéről tudomást szerezni a kihallgatáson való megjelenésével egyidejűleg, és ez alkalommal felhozhatta volna az esetleges összeférhetlenségi eseteket, vagy kérhette volna a bizottság megalakítása törvényes feltételeinek az ellenőrzését. Semmiképpen nem lehet megindokolni a kihallgatásra való

kiértésítés megsemmisítését a kivizsgálóbizottság összetétele megjelölésének hiánya miatt, nem lévén olyan jogszabály ami ezt a feltételt előírja, és következésképpen nem létezik rá szankció sem. Másrészt ebből a szempontból is érvényesülnek a jogsérelem hiányára vonatkozó érvek, a felperesnek módjában állt, hogy tudomást szerezzen a bizottság összetételéről, és hogy törvényességi kifogásokat támasszon, vagy erre vonatkozó bizonyítékokat kérjen a meghallgatás időpontjában. Eképpen a felperes által felhozott körülmény nem igazolja a felperes távolmaradását a meghallgatásról, ez okból nem hozhatja fel a védekezéshez való jogtól való megfosztását sem az eljárás ellentétes volta biztosításának a hiányát, mert ebben az esetben a saját vétkességét hozná fel, amit a polgári jog szabályai nem tartanak elfogadhatónak (*nemo propriam turpitudinem allegans*).

Megalapozatlan az az állítás is, hogy a Munkatörvénykönyv 267 szakaszának a be nem tartása maga után vonná az előzetes kivizsgálás és következésképpen a büntetési határozat semmisségét is. Ez a jogszabály csak abban az esetben alkalmazandó ha nem léteznek különös rendelkezések, márpedig, ahogy az már említést nyert, a jelen esetben a 128/1997 törvény 12o szakasza fejt ki hatását, amit csak kiegészítenek a közjogi előírások, jelen esetben a a Munkatörvénykönyv 267 szakasza.

Ahogy a fentiekből kiderül az előzetes kivizsgálás megtörtént, ám a felperes távollétében, aki megtagadta a meghallgatáson való részvételt, annak ellenére, hogy az eljárásnak megfelelően meghívták (hivatkozva a Munkatörvénykönyv 267 szakaszának 1 bekezdésére, amit a felfolyamodási keresetlevélben is felhoztak), másrészt a Munkatörvénykönyv 267 szakaszának 2.bekezdésével összevetve megállapítható, hogy az előzetes fegyelmi kivizsgálásra való írásos kiértésítés a fent említett jogszabály minden kötelező elemét magában foglalta. Ami a „munkaadó által a kivizsgálás lefolytatására meghatalmazott személyt” illeti amint arra a fentiekben is hivatkozás történt, jelen esetben a különös törvény előírja egy bizottság megalakítását, és a bizottság összetételének nem ismeretét illetően a fenti érvek érvényesek.

Megállapítást nyer, hogy a felfolyamodó felperes nem hozott fel más felfolyamodási indokokat mint amelyekre hivatkozás történt, ezért nem szükséges a válasziratban bemutatott érvek megvizsgálása amelyek az elsőfokú bíróság ítéletének a megalapozottságára illetve törvényességére vonatkoznak az elsőfokon eljáró bíróság többi megállapítását illetően, a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv (Ptk.) 295 szakaszának a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv 316-os szakaszának az összevetésével, amelyek a felülvizsgálat határait állapítják meg, amelyek tételesen a felfolyamodási keresetlevélben megjelölt indokok vizsgálatára szorítkozik.

A felsorakoztatott érvek alapján a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv 312 szakaszának 1 bekezdésének a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv 304 szakaszának 7 és 9 pontjának összevetésével , a Tábla a felfolyamodást elutasítja mint megalapozatlant.

**EZEN INDOKOK ALAPJÁN
A TÖRVÉNY NEVÉBEN
DÖNT:**

Elutasítja mint megalapozatlant a HANTZ PETER felperes felfolyamodását a Kolozsvári Törvényszék 1055 számú 2006.04.23-án , a 414/117/2007 számú periratban kimodott ítélete ellen, melyet megtart.

A döntés visszavonhatatlan.

A döntés a 2008 január 8 –i nyilvános tárgyaláson hozatott és kihirdetett.

Elnök

Adrian Repede

Birák

Gabriela Purja Ioana Tripon

Írnok

Nicoleta Nicoara